

УДК [351.74:614.8](477)

Артур Едуардович Мусієнко,

курсант 3 курсу факультету № 2 ХНУВС

Науковий керівник: канд. техн. наук, доцент Власенко І. В.

ПОПЕРЕДЖЕННЯ ТРАВМАТИЗМУ В НАЦІОНАЛЬНІЙ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ ЯК ОДИН ІЗ ГОЛОВНИХ ЧИННИКІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БОЄЗДАТНОСТІ ПРАВООХОРОНЦІВ

Згідно з статистичною інформацією наданою ГПУ у звіті станом на 06.02.2017 на території України лише за 1 місяць 2017 року зареєстровано 223 випадки незаконного зберігання і поводження з вогнепальною зброєю, бойовими припасами та вибуховими речовинами, враховуючи той факт, що цей вид злочинної діяльності має доволі високий рівень латентності. Ці данні в поєднанні з загальним стрімким зростом злочинності можуть свідчити, що правопорушники здобули величезний арсенал вогнепальної зброї, бойових припасів та вибухових речовин, злочинні угруповання стали більш зухваліми та переконані в своїй безкарності. Все це потребує від працівників правоохоронних органів, максимального рівня службової підготовки, дисципліни, щоденне підвищення рівня професійних навичок, удосконалення навичок по протидії злочинцям, тощо. На передній план в ситуації, що склалась, виходить особиста безпека працівника правоохоронних органів, засоби захисту, навички поводження з ними та базовий рівень знань по поводженню в певних умовах для зменшення смертності і рівня травматизму.

Травматизм – це явище яке має велику кількість детермінантів, до них можна віднести: 1) недостатній рівень теоретичних знань з техніки безпеки та правил поводження у певних ситуаціях; 2) відсутність достатнього рівня поінформованості про ймовірні небезпеки при виконанні поставлених завдань; 3) недбале відношення до навчальних занять з охорони праці та безпеки життєдіяльності, тактичної та тактико спеціальної підготовки; 4) недооцінення ймовірного рівня загрози життю і здоров'ю працівників правоохоронних органів при виконанні поставлених завдань; 5) незбалансований режим праці співробітників правоохоронних органів, ненормований робочий день, що неодмінно викликає перевтомленість та зниження рівня уваги; 6) неякісне або недостатньо повне проведення інструктажів (первинних, цільових, повторних тощо).

Виходячи з причин травматизму можна визначити основні способи його попередження, до них відносимо: належний контроль за проведенням занять з дисциплін безпека життєдіяльності, охорони праці та тактичної та тактико спеціальної підготовки у практичних підрозділах та проведення контролю рівня знань у працівників із зазначених дисциплін; постійний контроль за додержанням балансу між працею та відпочинком у працівників правоохоронних органів, окрім випадків крайньої необхідності; постійне та своєчасне проведення інструктажів, в яких має бути відображено на належному рівні всю

необхідну інформацію про ймовірні небезпеки, рівень загрози життю і здоров'ю правоохоронців.

Особливої уваги заслуговує саме вище зазначені навчальні дисципліни, важливо не тільки проводити тематичні лекції, а і забезпечити належний рівень практичного відпрацювання отриманих знань. До методів практичного закріплення теоретичного матеріалу можна віднести заняття на полігонах, заняття з фізичної підготовки, відпрацювання алгоритмів дій в певних ситуаціях, проведення тренувань з обов'язковим застосуванням ЗІБ.

У цій статті ми вирішили детально зупинитися на дослідженні методу «Інформування про ймовірну небезпеку» та довести його значущість та ефективність.

Експериментально було перевірено ефективність методу попередження травматизму і нещасних випадків «Інформування про ймовірну небезпеку». Суть експерименту полягала в тому, що групу курсантів було розподілено на підгрупи. У всіх трьох підгруп було однакове завдання – зайти у приміщення. Але рівень поінформованості про ймовірну небезпеку був різним. I підгрупа – не мала жодної інформації про ймовірну небезпеку, тобто не мала уявлення, що така небезпека взагалі існує; II підгрупа – була попереджена про те, що при виконанні завдання є суттєва загроза життю і здоров'ю; III підгрупа – була попереджена про конкретний вид небезпеки, а саме, що кімната замінована, але без уточнення яким чином. При вході у приміщення було натягнуто нитку яка імітувала такий вид мінування як розтяжка. Під час експерименту було зафіксовано кількість курсантів які зайшли у приміщення не помітивши розтяжку, умовно підірвались. За результатами експерименту встановлено такі показники: I підгрупа – 100 % підриву; II підгрупа – 25 % підриву; III підгрупа – 10 % підриву. Різниця між I і III групами сягає 90 %, такі показники є переконливими та підтверджують ефективність даного методу.

Таким чином ми наглядно переконуємось у важливості наявності якомога точнішої, повної і достовірної інформації про ймовірну небезпеку, її вид, розташування та шляхи протидії конкретного виду загрози. Для органічного застосування цього методу в діяльності правоохоронних органів ми вважаємо, що доцільно проводити цільові інструктажі перед виконанням оперативних завдань в яких зазначати: рівень загрози життю і здоров'ю правоохоронців, вид загрози, шляхи протидії такому виду небезпеки. Обов'язковим етапом після проведення інструктажу повинно стати бліц опитування особового складу для перевірки рівня засвоєння інформації.

Висновок. Попередження травматизму в правоохоронних органах є однією з найголовніших завдань сьогодення. Необхідно вдосконалювати навчальний процес правоохоронців, більшу увагу приділяти підготовці співробітників, постійно оновлювати та підвищувати рівень знань з таких дисциплін як охорона праці, безпека життєдіяльності, тактична та тактико спеціальна підготовка, фізична підготовка. Проведенні дослідження підтверджують, що при професійному підході до питання превенції травматизму можна значно

знизити його рівень, тим самим забезпечити належну безпеку правоохоронцям при виконанні оперативних завдань.

Одержано 20.04.2017

УДК 351.74(477)

Ольга Олександрівна Магда,

курсант 2 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. техн. наук, доцент Власенко І. В.

«ТУНЕЛЬНИЙ ЗІР» В ЕКСТРЕМАЛЬНІЙ СИТУАЦІЇ В ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

За науковими даними, 90 % інформації людина отримує зоровим шляхом [1]. Проте, під впливом стресових факторів виникає явище «тунельного зору», яке суттєво знижує якість сприйняття інформації. Для 53 % працівників Національної поліції застосування вогнепальної зброї є стресовою ситуацією. Виникнення тунельного зору при вогневому контакті спричиняє втрату контролю свого сектору, недостатню інформацію про загальну обстановку та загрожує неможливістю координувати й коректувати дії напарників, випадковим пораненням колег і сторонніх осіб, або навіть смертю самого поліцейського. З огляду на це, уміння контролювати організм в стресовій ситуації, досконало володіти зброєю та вражати ціль в будь-яких умовах є обов'язковим для кожного працівника.

Точного визначення тунельного зору науковці не дають. Проте пояснення механізму цього явища можна знайти у статтях А. Коуна, що спираються на дослідження німецького ученого Г. Гельмгольца [2] та американського дослідника Б. Сідла [3]. У стресових умовах внаслідок активації соматичної нервової системи у кров викидається гормон адреналін, що забезпечує максимальний тонус м'язів, зокрема целіарного м'язу ока. Напружений целіарний м'яз утримує кришталик в розширеному стані, дозволяючи йому пропускати максимальну кількість світла та краще бачити ціль. В той же час це унеможлиблює концентрацію на близьких відстанях та призводить до втрати периферійного зору.

З огляду на це, поняття «тунельного зору» можна сформулювати як звуження фокусу зору до невеликої точки або плями, в якій знаходиться ціль чи потенційна загроза. Сектор бачення при цьому зменшується в залежності від рівня підготовки, досвіду поліцейського, кількості та ступеня ускладнюючих факторів. Серед таких можна виділити наступні:

- декілька цілей (60 % більше 1 особи);
- сторонні поблизу цілей;
- швидке пересування супротивника;
- мала відстань до потенційної загрози (86 % менше 5 метрів);